

Đề bài

Tả một vườn cây
ăn trái mà em được
biết qua chuyến
thăm quan nhà
Bác Hồ.

Bài làm

Ai đã từng tới thăm Phủ Chủ tịch, tới khu nhà sàn Bác Hồ hẳn sẽ nhớ mãi một vườn trái xum xuê: vườn xoài. Vườn cây cao ấy tỏa bóng mát và gắn bó không ít kỉ niệm với Người.

Trước đây vườn xoài ấy nằm trong khuôn viên của Bách thảo, sau này khi được quy hoạch lại, nơi đây trở thành một phần không gian xanh trong Phủ Chủ tịch và là nơi hàng ngày Bác vẫn rèn luyện thân thể.

Vườn xoài trải dài từ cổng vào khu di tích nhà sàn với hàng trăm cây xoài không biết đã bao nhiêu tuổi, chỉ biết rằng thân cây thẳng tắp của chúng vươn lên cao hàng chục mét. Vì thế mà đứng dưới gốc cây có khi thấy xoài chín rơi ngay chân mình mà ngẩng nhìn lên thật khó phát hiện chúng giữa những tán cây xanh mượt. Hương xoài tỏa ngập khắp không gian.

Đứng dưới tán xoài mà cảm nhận cái mát lành của gió từ hồ cá và những tia nắng len lỏi trong kẽ lá thì quả thực là một điều khó tìm trong không gian ngọt ngào của thị thành. Mỗi gốc cây tán lá nơi này dù đã qua bao mùa trút lá nhưng hồn cây thì vẫn còn đó tiếng nói Bác Hồ, bóng dáng Người mỗi sáng chạy bộ trên con đường trải sỏi nằm dưới những tán cây.

Gốc cây xù xì như những khuôn mặt khắc khổ vì thời gian, vì gió mưa và vì những biến cố lịch sử. Nhưng cây nào cũng vẫn một vẻ kiên cường, cứng cáp mà rất đỗi dịu hiền. Con “đường xoài hoa trắng nắng đu đưa” lịch sử là nơi “anh dắt em vào cõi Bác xưa”, là nơi ngày nay vẫn đứng lặng yên nhường lại sự ồn ào, náo nhiệt cho từng đàn cá quẫy đuôi tung bọt nước trong ao bên nhà sàn của Bác.

Nơi ấy không tràn ngập nắng, nơi ấy những tán cây xòe rộng che đi ánh nắng chói chang để ôm ấp những tâm hồn muốn tìm lại vùng trời bình yên của riêng mình. Đây mãi là vườn cây trái của lịch sử và hoài niệm.